

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ 1) เพื่อวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann (1970) แบบการสอนของครูตามแนวคิดของ Grasha (1975) และความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา 2) เพื่อ วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา กับแบบการสอนของครูตามแนวคิดของ Grasha (2002) และ 3) เพื่อวิเคราะห์ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา กับแบบการสอนของครูที่มีผลต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้เป็น นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ชั้นปีที่ 1- 5 จำนวน 490 คน

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีเจาะจง เป็น นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ชั้นปีที่ 1- 5 จำนวน 729 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยการส่งแบบสอบถาม และได้กลับคืนมีจำนวน 490 ฉบับ อัตราการตอบกลับคิดเป็นร้อยละ 67

ตัวแปรที่ศึกษา มีตัวแปรอิสระได้แก่ 1) สาขาวิชา 6 สาขาวิชา ตาม หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2552 2) แบบการเรียนรู้ (learning style) ของนักศึกษาตามแนวคิดของ กราชาและไรช์แมน (Grasha and Reichmann) ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 แบบคือ แบบอิสระ (Independent Style) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style) แบบร่วมมือ (Collaborative Style) แบบพึ่งพา (Dependent Style) แบบแข่งขัน (Competitive Style) และ แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) 3) แบบการสอน (teaching style) ของครูตามแนวคิดของ กราชาและไรช์แมน (Grasha and Reichmann) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 แบบได้แก่ แบบเป็นผู้เชี่ยวชาญ (expert) แบบเป็นผู้มีอำนาจตามบทบาทหน้าที่ (formal Authority) แบบเป็นผู้เป็นตัวอย่าง (personal model) แบบเป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) และแบบเป็นผู้แนะนำสั่งสอน (delegator) ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรับรู้การเรียนรู้ของนักศึกษา (learning with happiness) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีความสุขของนักศึกษา (learning with happiness) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีความสุขของ กิตยวดี บุญเชื้อและคณะ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540: 4-31)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามเรื่องแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา แบบการสอนของครูตามการรับรู้ของนักศึกษา และความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา โดยแบบวัดฉบับนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบ

รายการ (checklist) ตอนที่ 2 แบบการเรียนรู้ของนักศึกษา แบบสอบถามเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้วิจัยนำแบบวัดแบบการเรียนรู้ ซึ่งกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Grasha และ Riechmann (1970) ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ มาปรับปรุงภาษาในแต่ละข้อคำถาม ให้เหมาะสมกับประเด็นการวิจัย ตอนที่ 3 แบบการสอนของครู สำหรับแบบสอบถามเกี่ยวกับแบบการสอนของครู ผู้วิจัยได้แปลจากแบบวัดแบบการสอนตามแนวคิดของ Grasha (1975) ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ ตอนที่ 4 ความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุขในการเรียนรู้ ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา ตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540) ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติภาคบรรยายเพื่อบรรยายแบบการเรียนรู้ แบบการสอน แต่ละประเภท และความสุขในการเรียนรู้ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows วิเคราะห์เปรียบเทียบผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนรู้ของนักศึกษากับแบบการสอนของครูที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยใช้ สถิติที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1.แบบการเรียนรู้ แบบการสอน และความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา

1.1) ผลการวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

ผลการวิจัยแบบการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มากที่สุด จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 รองลงมาได้แก่แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 แบบการเรียนรู้แบบอิสระ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 9 แบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 และแบบแข่งขันจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 ส่วนแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมีน้อยที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา พบว่า แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในทุกสาขาวิชา มีแนวโน้มเป็นแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุดเช่นกัน โดยสาขาภาษาไทยมีมากที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 61.9 รองลงมาคือ สาขาภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

1.2) ผลการวิเคราะห์แบบการสอนของครู

ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบการสอนที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด พบว่า ในภาพรวมนักศึกษา มีการรับรู้ว่า ครูส่วนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญมากที่สุดจำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 รองลงมาคือ แบบการสอนแบบผู้เป็นตัวอย่าง จำนวน 99 คน (ร้อยละ 20.2) แบบผู้อำนวยความสะดวก จำนวน 64 คน (ร้อยละ 13.1) แบบผู้มี

ระเบียบแบบแผนจำนวน 52 คน (ร้อยละ 10.6) และแบบผู้ให้อิสระมีน้อยที่สุดจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2

1.3) ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในภาพรวมนักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.62$, $SD = 0.50$) เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบว่า นักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลางในทุกสาขาวิชาเช่นเดียวกัน โดยนักศึกษาสาขาวิชาปฐมวัย มีความสุขในการเรียนรู้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.68$, $SD = 0.48$) และนักศึกษาในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ มีความสุขในการเรียนรู้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.55$, $SD = 0.48$)

2. ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนที่มีความสอดคล้องกันกับแบบการสอนของครู จำนวน 319 คน คิดเป็นร้อยละ 65.1 ส่วนนักศึกษาที่มีแบบการเรียนสอดคล้องกันกับแบบการสอนของครูมีจำนวนเพียง 171 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาทุกสาขาวิชา มีแบบการเรียนที่มีความสอดคล้องกันกับแบบการสอนของครู

3. ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา ในกลุ่มที่มีความสอดคล้องกันระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน กับนักศึกษากลุ่มที่ไม่มีความสอดคล้องกันระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มที่มีแบบการเรียนสอดคล้องกับแบบการสอนของครู มีความสุขในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันกับ นักศึกษากลุ่มที่มีแบบการเรียนไม่สอดคล้องกับแบบการสอนของครู

อภิปรายผลการวิจัย

จากสรุปผลการวิจัยที่น่าเสนอไปข้างต้นแล้วนั้น มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ประเด็นเกี่ยวกับแบบการเรียน แบบการสอน และความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา

1.1 ประเด็นแบบการเรียนของนักศึกษา

จากผลการวิจัยแบบการเรียนของนักศึกษาซึ่งพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบ

มีส่วนร่วม (participant learning style) นั้น ให้ผลสอดคล้องและเป็นไปในลักษณะใกล้เคียงกับงานวิจัยของ พรทิพย์ บุญรอด (2534) สุพัฒน์ เศรษฐมกุล (2535) และจงดล พูลสวัสดิ์ (2541) ที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงวัยและอายุใกล้เคียงกัน ซึ่งนักศึกษาระดับอุดมศึกษานี้ เป็นช่วงวัยที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและบุคคลแวดล้อม เขาจึงชอบที่จะทำงานร่วมกับเพื่อนๆ และพร้อมให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ เพราะต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู (หทัยรัตน์ เทพสถิตย์, 2542) สอดคล้องกับแนวคิดของ Grasha และ Riechmann (1970) ที่พบว่าผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม จะชื่นชอบการเข้าชั้นเรียน ต้องการทำกิจกรรมและเรียนรู้ในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อนและครูให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้การศึกษาในสังคมปัจจุบันนั้นต้องการให้นักศึกษารู้จักทำงานร่วมกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมของหมู่คณะ เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากที่สุด อันจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี (อัจฉรา สังข์สุวรรณ, 2550) ซึ่งวิธีการสอนที่มีความเหมาะสม คือสอนโดยใช้หลักการและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory learning) ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ทุกขั้นตอน ตั้งแต่เลือกสาระที่จะเรียน วิธีการเรียนรู้ กิจกรรม รวมถึงวิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (ทีศนา แชนมณี, 2551) สอดคล้องกับหลักสูตรคณะครุศาสตร์ ปี 2552 ที่มีการจัดการเรียนรู้ ให้บรรลุผลตามผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของแต่ละสาขา ที่ต้องอาศัยหลักสำคัญคือการเรียนรู้จากสถานการณ์ จริง การผสมผสานภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเข้าด้วยกัน การแก้ปัญหา และการสร้างองค์ความรู้รวมทั้งจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะและคุณลักษณะของความเป็นครู ให้มีการนำความรู้ความสามารถทางด้านทฤษฎีไปฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสม (หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต 5 ปี สาขาวิชาการศึกษา, 2552)

1.2 ประเด็นแบบการสอน

จากการวิเคราะห์แบบการสอนของครูตามการรับรู้ ของนักศึกษาพบว่า ในภาพรวม นักศึกษามีการรับรู้ ว่า ครูส่วนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญและรองลงมา เป็นแบบผู้เป็นตัวอย่างมากที่สุดนั้น มีลักษณะคล้ายกับผลวิจัยของ จงดล พูลสวัสดิ์ (2541) ที่พบว่าอาจารย์ระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการสอนแบบบรรยายมากที่สุด ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่มีลักษณะเน้นครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางเช่นเดียวกับครูที่มีแบบการสอนแบบผู้ผู้เชี่ยวชาญและแบบผู้เป็นตัวอย่างข้างต้น โดยที่เป็นเช่นนั้นเป็นเพราะเนื้อหาที่แน่นในหลักสูตร ความไม่พร้อมของสถานที่และสื่อ จำนวนและความแตกต่างของผู้เรียน นอกจากนี้จากงานวิจัยดังกล่าวยังพบว่าวิธีการสอนที่เหมาะสม ตามข้อเสนอแนะของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ การสอนหลาย ๆ แบบผสมผสานกัน แต่แท้จริงแล้วหากพิจารณาความหมายของแบบการสอนแบบผู้ผู้เชี่ยวชาญ และแบบผู้เป็น ตัวอย่างตามแนวคิดของ Grasha (2002) จะพบว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูที่เด่นในแบบการสอนทั้ง 2 แบบดังกล่าว สามารถจัดหรือเลือกรูปแบบการสอนมาใช้ ได้

หลากหลาย ซึ่งมีหลายรูปแบบที่เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน แต่เนื่องจากแบบการสอนดังกล่าวมาจากฐานแนวคิดครูเป็นศูนย์กลาง ครูที่มีแบบการสอนดังกล่าวนี้จึงมีลักษณะของครูที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนและต่อผู้เรียนคนคนหนึ่ง อาจทำให้นักศึกษาเข้าใจไปว่าครูชอบสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญสำหรับครูผู้สอน นอกจากการเข้าใจแบบการสอนของตนเองแล้ว ครูผู้สอนจำเป็นต้องตระหนักว่าแบบการสอนของตนอาจมีอิทธิพลต่อแบบการเรียนของนักศึกษาด้วย สอดคล้องกับทิตินา แชมมณี (2551) ที่กล่าวว่าหากผู้สอนสอนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียนรู้วิธีเดียวกับวิธีที่ตนถนัด แล้วจะไปจำกัดการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างจากตนเองเช่นกัน ผู้สอนจึงควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้แบบการเรียนรู้ที่ตนเองถนัดได้ทุกคน

1.3 ประเด็นความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ระดับของความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชานักศึกษาส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยสาขาวิชาการศึกษาศรีวิชัยมากที่สุด เนื่องจากมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูอนุบาล ตามการรับรู้ของผู้บริหารและผู้ปกครองในกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูปฐมวัยมีบุคลิกภาพที่สนุกสนาน ยิ้มแย้มแจ่มใส อารมณ์ขัน ในด้านมนุษยสัมพันธ์พบว่า สามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นได้ง่าย (คู่มือฝึกอบรมปฐมวัย, 2552 อ้างถึงใน น้ำผึ้ง ทวีพรปฐมกุล)บุคลิกภาพดังกล่าวสอดคล้องกับ กิตยวดี บุญชื้อ ที่อ้างถึงทฤษฎีที่ 6 ชีวิตที่สมดุล เป็นการรักษาสสมดุลของชีวิต คือ การปรับตัวเองให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี รู้ขีดจำกัดของความปรารถนาส่วนตน มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงตามไม่มากไม่น้อย มีความสำรวม ไม่หลงตัวเอง และขณะเดียวกันก็ไม่ดูถูกตัวเอง ผู้ที่ปฏิบัติเช่นนี้ได้ย่อมมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540)

ตามแนวคิดของ Grasha (2002) เรื่องความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอน ระบุว่านักศึกษาที่มีแบบการเรียนแบบ ส่วนร่วม จะมีความสอดคล้องเหมาะสมกันหากได้เรียนกับครูที่มีแบบการสอนแบบผู้ เป็นตัวอย่างและผู้เชี่ยวชาญ จึงเป็นเหตุให้นักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้กับครูที่มีแบบการ สอนแบบผู้เป็นตัวอย่าง มากกว่า อิทธิพลจากตัวครูผู้สอน และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูจัด เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อแบบการเรียนของนักศึกษา (ดารี กุลประสิทธิ์, 2532) และความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย (แพรวพรรณ พิเศษ, 2548) แสดงให้เห็นว่าในการจัดการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนควรมุ่งให้ความสนใจไปที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ (อนุชัย ธีระเรื่องไชยศรี, 2542) เนื่องจากลักษณะของผู้เรียนนี้มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนักศึกษา(Maddox, 1965) หากนักศึกษาได้รับวิธีการสอน หรือจัดกิจกรรมสนับสนุนที่สอดคล้องสัมพันธ์ในเชิงบวกต่อกันแล้ว (จงกล พูลสวัสดิ์, 2541) ย่อมก่อให้เกิดความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียน อันจะนำไปสู่ความตั้งใจ และเจตคติที่ดีต่อการเรียน ส่วนสาขาวิชาหลัก ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

โดยเฉพาะสาขาคณิตศาสตร์ นักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้ น้อยกว่าสาขาวิชา อื่นๆ เนื่องจาก นักศึกษา อาจมีความเครียดในการเรียนเพราะไ้ ่ความสำคัญกับเนื้อหาวิชาและผลการเรียน มากกว่าบรรยายภาคในการเรียนและการทำกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งในการสอนคณิตศาสตร์ที่ผ่านมา แม้ว่านักเรียนจะมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระเป็นอย่างดี แต่นักเรียนจำนวนไม่น้อยยังด้อย ความสามารถเกี่ยวกับการแก้ปัญหา การแสดงหรืออ้างอิงเหตุผล การสื่อสารหรือการนำเสนอ แนวคิดทางคณิตศาสตร์ การเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาคณิตศาสตร์กับสถานการณ์ต่างๆ และ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ปัญหาเหล่านี้ทำให้นักเรียนไม่สามารถนำความรู้คณิตศาสตร์ไปประยุกต์ ในชีวิตประจำวัน และการศึกษาต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพปัจจัยดังกล่าวก็ส่งผลต่อความสุข ของผู้เรียน(สาขาคณิตศาสตร์มัธยมศึกษา สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2551)

2. ประเด็นเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน

ประเด็นเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่เกิดขึ้นจากการ วิเคราะห์ด้วย cluster ตามแนวคิดของ Grasha ที่พบว่า มีความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียน และแบบการสอนในแต่ละสาขาวิชาค่อนข้างน้อยมาก สาเหตุอาจเนื่องมาจาก แบบการเรียนของ นักศึกษาส่วนใหญ่ จัดอยู่ใน cluster 2 แต่แบบการสอนของครูส่วนใหญ่ถูกจัดไว้ใน cluster 1 เมื่อนำมาวิเคราะห์ความสอดคล้องจึงพบความสอดคล้องระหว่างกันค่อนข้างน้อยอย่างไรก็ตาม ความ สอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์ ด้วย cluster ตาม แนวคิดของ Grasha นั้น มิได้คำนึงถึงการเปรียบเทียบว่าความสอดคล้องใน cluster ใดดีกว่ากัน แต่เป็นการจัดกลุ่มเพื่อให้ แบบการเรียนของนัก ศึกษา และแบบการสอนของครูสอดคล้อง เหมาะสมต่อการเลือกวิธีการจัดการเรียนการสอนไปใช้ ซึ่งการที่ครูพยายามปรับแบบการสอนของ ตนให้สอดคล้องกับแบบการเรียนของนัก ศึกษา หรือในทางตรงกันข้ามนักศึกษาพยายามปรับ การเรียนของตนเองให้ สอดคล้องกับแบบการสอนของครู อาจเกิดทั้งผลดีหรือผลเสียขึ้นได้ ทั้งสอง กรณี เช่นกัน ผลดีคือ อาจทำให้นักศึกษา ได้เรียนสิ่งที่ตนเองชอบที่ถนัด และสามารถช่วยให้เรียน ได้ดีขึ้น แต่ผลเสียคือ ถึงแม้ผู้เรียนจะได้เรียนโดยใช้แบบการเรียนที่ถนัดของตน แต่เป็นการจำกัด การพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนด้วย เป็นการเสริมจุดแข็ง ละเลยส่วนที่เป็นจุดอ่อนของผู้เรียน (ทิตนา เขมมณี, 2551) อีกประเด็นจากผลวิจัยที่พบว่า นักศึกษา ส่วนใหญ่มีแบบการเรียนที่มีความ สอดคล้องกันกับแบบการสอนของครูในทุกสาขาวิชาแสดงให้เห็นว่าแบบหรือวิธีการสอนของ ครูนั้นเหมาะสม ตรงกับแบบหรือวิธีการเรียนของนัก ศึกษาส่วนใหญ่ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของ นักศึกษา สอดคล้องกับ Mosston (1966) ที่ได้กล่าวว่า ก่อนที่ครูจะคำนึงถึงวิธีการสอนที่ดีของ ตนเอง ครูควรจะค้นหาวีธีที่เด็กแต่ละคนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดให้เร็วที่สุดเสียก่อน แล้วปรับวิธีการสอน ของตนเองให้ ้สามารถตอบสนองต่อ ่อกความต ้องการที่แตกต ่างกันของผู้ ้เรียนให้ ้มากขึ้น

(ทิตินา แซมมณี, 2551) ซึ่งผลวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้สารสนเทศที่เป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงครูผู้สอน นำไปพิจารณาในการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนให้เกิดความสอดคล้องเหมาะสมระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนต่อไป โดยประเด็นที่น่าสนใจคือ แบบการเรียนของนักศึกษา ส่วนใหญ่นั้น จัดอยู่ใน cluster 2 และ 3 นั่นคือ นักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ ซึ่งแบบการเรียนดังกล่าว สอดคล้องกับแนวทางการผลิตครูของสถาบันอยู่แล้ว แต่แบบการสอนของครูส่วนใหญ่จัดอยู่ใน cluster 1 นั่นคือครูส่วนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญ และผู้เป็นตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าแบบการสอนของครูสอดคล้องกับแนวทางการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี)

3. ประเด็นเกี่ยวกับผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา

แม้ว่าเรื่องของลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคลจะมีผลต่อการเรียนรู้ (Bloom, 1982) เช่น ในงานวิจัยของ Maddox (1965) ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือมีสติปัญญาดี จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วย แต่เมื่อพิจารณาในเรื่องความสุขในการเรียนรู้ ผลวิจัยครั้งนี้ กลับพบว่า นักศึกษาที่มีแบบการเรียนสอดคล้องกับแบบการสอนของครู ความสุขในระดับปานกลาง ไม่แตกต่างกับนักศึกษาที่มีแบบการเรียนไม่สอดคล้องกับแบบการสอนของครู ที่เป็นเช่นนี้อาจมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมซึ่งหมายถึงสภาพและวิธีการเรียนของนักศึกษา ที่มีลักษณะเป็น ผู้เป็นประชากรที่ดีในชั้นเรียน (Grasha, 2002) คือ รู้สึกชอบที่จะเข้าเรียน มีความสนใจที่จะมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ต้องการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุด และไม่ต้องการที่จะร่วมกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นช่วงเป็นวัยรุ่น ดังนั้นจึงมีความรู้สึกชอบที่จะมามหาวิทยาลัย ชอบที่จะเข้าชั้นเรียน เพราะต้องการมาเข้าสังคมและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน จึงมีความเป็นไปได้ที่ผู้เรียนจะมีความสุขในการเรียนในชั้นเรียนด้วยเหตุผลและทัศนคติที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ ทิตินา แซมมณี(2551) ที่ว่าหากครูผู้สอนมีความเข้าใจแบบการเรียนของนักศึกษา และปรับแบบการสอนของตนให้ ้ตอบสนองกับวิธีการเรียนของนักศึกษาก็จะทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด และนำไปสู่การพัฒนาให้นักศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสุขในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

และรองลงมาเป็นแบบร่วมมือ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาระดับอุดมศึกษา ชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน การร่วมมือกันในห้องเพื่อทำงานหรือเรียนให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจึงควรเข้ามามีส่วนร่วมในการปรับปรุงพัฒนาระบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ให้เป็นไปในแนวทางข้างต้นให้ได้มากที่สุด สำหรับครูผู้สอน ก็ควรทำความเข้าใจ และปรับกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับนักศึกษาที่มีแบบการเรียนรู้ดังกล่าวนี้ นั่นคือ ควรเน้นกิจกรรมในชั้นเรียนที่ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วม และการมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นแล้วครูยังต้องเอาใจใส่ ศึกษาและทำความเข้าใจความแตกต่างของแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในชั้นทุกคน เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและสามารถตอบสนองได้กับแบบการเรียนรู้อื่นๆ นอกเหนือจากแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ

2.2 จากผลการวิจัยครั้งนี้ ได้สารสนเทศที่ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณครูส่วนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญ รองลงมาเป็นแบบผู้เป็นตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าคุณครูส่วนใหญ่ยังยึดวิธีการสอนตามแนวคิดครูเป็นศูนย์กลาง ซึ่งไม่เป็นไปตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาที่ต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากครูที่มีแบบการสอนทั้งสองแบบดังกล่าวจะมีทัศนคติต่อการสอน มีความถนัด และใช้เทคนิควิธีการสอน ที่ยังอาศัยตัวเองเป็นหลักในการจัดกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนให้เกิดขึ้น เช่น การสอนบรรยาย การสอนโดยการถามตอบ หรือการเรียนโดยการสาธิตและทำตามแบบอย่าง เป็นต้น เป็นผลทำให้แบบการสอนของคุณครูส่วนใหญ่ไม่สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา เนื่องจากแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ ซึ่งมีลักษณะที่เป็นไปตามแนวคิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษาอีกด้วย ผลวิจัยนี้จึงชี้ให้เห็นว่าคุณครูผู้สอนจำเป็นต้องพิจารณาปรับเปลี่ยนแบบการสอนให้เป็นไปตามแนวคิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางยิ่งขึ้น นอกจากจะทำให้เกิดสอดคล้องกับวิธีเรียนของนักศึกษาแล้ว ยังสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษาของประเทศอีกด้วย และเนื่องจากไม่มีแบบการสอนแบบใดแบบหนึ่งที่ดีที่สุด ครูผู้สอนจึงต้องรู้จักการปรับเปลี่ยน และเลือกใช้แบบการสอนที่หลากหลาย เพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการและความแตกต่างกันของนักศึกษา และเพื่อช่วยเหลือนักศึกษากลุ่มที่มีแบบการเรียนรู้ที่ไม่สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษาดังกล่าว ได้แก่ แบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และแบบพึ่งพา ซึ่งนักศึกษาที่มีแบบการเรียนรู้ดังกล่าว ค่อนข้างปรับตัวได้ยากกับการเรียนการสอนตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง อาจเนื่องมาจากไม่ได้รับการฝึกหรือสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมาตั้งแต่เริ่มต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อเนื่อง

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างแบบการ

เรียนและแบบการสอน ในศาสตร์ด้านการวัดและการประเมินผล เพื่อสร้างเกณฑ์และตัวชี้วัดที่เหมาะสมในการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนและแบบการสอน

2.2 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาเพราะฉะนั้นแบบการสอนที่ได้ข้อมูลมานั้นเป็นแบบการสอนตามการรับรู้ ของนัก ศึกษา ดังนั้นจึงควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องเกี่ยวกับแบบการสอนของคุณตามการรับรู้ของคุณผู้สอนด้วย เพื่อนำผลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ ว่าหากเก็บรวบรวมข้อมูลแบบการสอนตามการรับรู้ของคุณแล้ว จะมีความแตกต่างกับแบบการสอนของคุณตามการรับรู้ของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร